

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๖

พุทธะอันแท้จริง

ทุกวันนี้ดูนาฬิกาจะดาซตีนนะ มีมากนาฬิกา อยู่ที่ไหน ๆ มีหมดเลย แต่ก่อนไม่มีนาฬิกา เราก็เริ่มได้นาฬิกาปี ๙๓ แต่ก่อนไม่เคยมี นั่งภาวนาจนกันแตกไม่ทราบว่กัซั้วโมงไม่มีนาฬิกา แต่ทุกวันนี้ที่ไหนมันก็มี มีหมดเลยนาฬิกา เมื่อบานนี้ฝนตกหนักมากที่สุดที่อำเภอเจริญศิลป์ เหมือนเทลงจากบนฟ้า เทลงเลยทีเดียว พอถึงคำตากล้าฝนเริ่มตก เริ่มหนักเข้า ๆ มาด้านเจริญศิลป์มาหาสว่างฯ แล้วมาคำตากล้ายานนี้ มองดูตามท้องนาแทบจะไม่เห็นหญ้าเห็นอะไร น้ำท่วมหมดเลย ตกขนาดนั้น ชาวหมตน้ำตามท้องนาเหมือนตกในฤดูฝน ตกนานด้วยอย่างน้อย ๓๐ นาที ระยะทางจากคำตากล้ามาถึงสว่างฯ ไม่ต่ำกว่า ๓๐ นาที ฝนตกไม่ใช่ตกธรรมดา ตกมากจริง ๆ เข้ามาถึงสว่างฯ เบาลง ๆ เลยสว่างฯ มาหนองหานแล้วเบาเรื่อย ๆ พอจากหนองหานมานี้มีนิตน้อย ๆ เท่านั้น จนกระทั่งจะเข้ามานี้ไม่มีฝน

วันนี้เรากำหนดแล้ว เทียงออกพอดีแหละ เขาบอกจากอุดรไปที่สุวรรณคูหา ดูว่า ๑๑๑ กิโล ก็เท่ากับอุดรไปพังโคน นั้น ๑๐๘ กิโล อุดรถึงพังโคน ใช้เวลาอยู่ในยานชั่วโมงครึ่ง อันนี้ ๑๑๑ กิโล เวลาถึงจะพอ ๆ กัน เราจึงกะไว้เผื่อหน่อย ๒ ชั่วโมง เทียงออกจากนี้ บ่ายสองโมงเทศน์ ใช้เวลาชั่วโมงครึ่งจากนี้ไป ที่สุวรรณคูหานี้เราก็เคยช่วยแล้วนะ โรงพยาบาล แต่นานไม่ได้ไปอีกเลย เพราะไม่มีเวลาจะไป อย่างน้อยก็สิบกว่าปี ช่วยอะไร ๆ เขาบ้าง จากนั้นไม่ได้ไปอีกเลย

โรงพยาบาลจังหวัดหนองบัวลำภูนี้กำลังเริ่มช่วยเรื่อย ๆ เพราะเลื่อนจากอำเภอขึ้นเป็นจังหวัด ส่วนที่เป็นอำเภอเราก็ได้ช่วยมากอยู่แล้ว เอกชเรย์เป็นเอกชเรย์พิเศษสมัยนั้นเอกชเรย์อันนี้ตั้ง ๙ แสน เรียกว่าเป็นเครื่องเอกชเรย์พิเศษจริง ๆ ตั้ง ๙ แสนบาท ดูว่าทุกวันนี้ยังไม่ถึง ๙ แสนกรรมัง อย่างมากก็ ๙ แสนทุกวันนี้ แต่ก่อนมัน ๙ แสนอยู่แล้ว เราก็ให้เลย จำเป็น เอาติดก็ติด ติดหนี้ อย่างนั้นละ ให้ไปทางศรีบุญเรือง เขามาขอเราด้วยความจำเป็นจริง ๆ เราเลยให้ ที่นี้พอให้ไปศรีบุญเรืองแล้ว พอทางหนองบัวลำภูตั้งเป็นจังหวัดขึ้น เลยไปขอเอาจากศรีบุญเรืองมาอยู่ที่จังหวัดหนองบัวลำภู เห็นว่าสมควรแก่จังหวัด แล้วเอาที่อำเภอไปให้ที่ศรีบุญเรือง เราชักโมโหเหมือนกัน แต่เราไม่

พูด มาคิดเฉลี่ยแล้ว ที่เขาโยกเขาย้ายไปเพื่อผลประโยชน์ส่วนใหญ่อะไร เราพิจารณา ใน
ฐานะจังหวัดก็เหมาะสมกันแล้วเราก็ไม่ว่าอะไร

ทีนี้พอเป็นจังหวัดแล้ว จะเริ่มช่วยอีกแล้วนะ เครื่องมือผ่าตัดอะไรสำคัญ ๆ เรา
ให้ไปหลายล้านเหมือนกันนะ ไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี่ก็ไปให้อีกสองล้านกว่า เครื่องมือ
สำคัญ ๆ แล้ว ไอ้ซึ่ เครื่องช่วยหายใจก็ให้ ๒ เครื่อง เหมือนว่าจับมือเราลงไปเลย ห้อง
โหนดสำคัญ ๆ พวกนี้ฉลาดมาก เรารู้แต่เราก็ต้องทำท่าเชื่อเมื่อเขาฉลาดมากแล้วใช้ไหม
เราทำท่าฉลาดเขาจะไม่ได้จากเรา เราต้องทำท่าโง่งอย่างนั้นแหละ ไปก็เข้าห้องนั้นห้องนี้ มี
แต่ห้องโปเก อันนั้นก็สองล้านกว่า แน่อย่างนี้แล้ว ไปเมื่อเร็ว ๆ มาที่นี่ ไปที่โหนดมันดา
ดาซตั้งแต่เครื่องที่เราช่วยทั้งนั้นนะ เดินผ่านไปตามถนน ส่วนมากจะเป็นโรงพยาบาล
และโรงเรียนที่อยู่ข้างทาง มองไปก็เห็น

โรงเรียนไม่ได้มากเหมือนโรงพยาบาล โรงพยาบาลนี้มากจริง ๆ จนไม่หวาดไม่
ไหว ต้องเอามือนี้ช่วย เขามาขอเครื่องมือ ตีปากเอานะ มันสู้ไม่ไหวต้องเอาฝ่ามือช่วย นี่ก็
บุงคล้า อย่างที่ว่าเมื่อวานนี้แหละ พอไปนั่งปั๊บก็นำขอเครื่องมือแล้ว เดี่ยวตีปากเอานะ
เรายังไม่ได้สั่งปิดปากทางนี้มันออกก่อนแล้ว ไม่ให้ ชู ที่นี้ใจมันไม่ชู้ชิ มันชูแต่ลิ้นแต่ปาก
เฉย ๆ เราก็คิดว่าเรียบร้อยแล้วก่อนเราไปก็ดี เพราะเราไปหาที่จนตรอกจนมุม ไปโรง
โหนดมักจะเป็นโรงพยาบาลจนตรอก คิดไว้เรียบร้อยแล้วควรช่วยเหลืออะไรจะช่วย พอ
ออกไปเขาก็ออกมาเลย ตีปากนะ แล้วกลับมาก็อรส่งคืนไปเช้าวันหลัง ให้แล้ว อย่างนั้น
อันนี้ก็รถพยาบาล

เมื่อสองสามวันผ่านไปนั้นก็ให้โรงหนึ่ง อันนี้ก็พรเจริญ เป็นหนองคายทั้งสอง บุง
คล้าก็เป็นหนองคาย พรเจริญก็หนองคาย อันนี้ให้รถพยาบาลกับอุตุตราชาวด์ ฟากไป
นั้นก็ให้อีกคันหนึ่งติด ๆ กันมานี่นะ ระยะนี้หนองคายไปได้ ๓ โรงแล้ว ไปที่โหนดติดอยู่
ทุกแห่งทุกหนนั่นแหละ นี่หมายถึงเอกขเรย์ พูดถึงจังหวัดหนองบัวลำภูก็มาช่วยทางนี้
เอกขเรย์ที่นั่นดีกว่าทั้งหลายธรรมดาณะ คืออันนั้นตั้ง ๙ แสน แต่ก่อนไม่ถึงนะ ทุกวันนี้
ราคาอย่างมากจะขึ้นไปถึง ๙ แสน อันนั้น ๙ แสนเป็นเอกขเรย์พิเศษจริง ๆ เราสั่งให้มา
เลย เอาติดก็ติดหนี้ แต่ไม่ติดนะ ผ่านได้เลย ๙ แสนเรายังไม่ลืมเพราะมันขลุกลกเกี่ยวกับ
กับเรื่องเงินจะพอไม่พอ มันเลยจำได้ ๙ แสนแพง ตั้ง ๑๐ กว่าปีแล้วนะ คงไม่ต่ำกว่า ๑๕
ปีละมั้ง เครื่องมืออันนี้เป็นเอกขเรย์พิเศษ ในเขตนี้มันมีอันนี้แห่งเดียว

ได้พักไว้เยะนะ ที่ว่าเหล่านี้ไม่ใช่ไม่ได้พักนะ พวกตึกพวกอะไร พวกเครื่องมือ
เครื่องมือ ขอดาดาซมาเลยเที่ยวมาลงจุดเดียว ๆ เราผู้แยกให้ไม่ทันไม่ไหว ทั้งจะแยกเข้า

สู่ทองคำ ทั้งจะแยกทางนี้ ทางนั้นมันมากกว่านี้ รอบตัวเลย เลยต้องแยกทางโน้นทางนี้เรื่อย ๆ มันถึงไม่ทัน ไม่งั้นเงินเราที่จะเข้าสู่คลังหลวง ทองคำ ได้เยอะนะ ทางนี้เอาไปเยอะ เข้าคลังหลวงเท่าไร ซื้อมดอลลาร์ ๑๐ ล้าน ๙๓๑ ล้านนี้ซื้อทองคำเข้า รวมแล้วเป็น ๙๕๑ ล้าน นี่ละเงินสดที่ได้เข้าสู่คลังหลวง เพียงเท่านั้นละนะ นอกนั้นออกหมดเลย ออกข้างนอกหมด ไม่พอ นี่เราก็ตูตถึงเรื่องโรงพยาบาลสุพรรณคูหา เราช่วยมาตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว จากนั้นก็ไม่ได้ไปอีกเลย เวลาไม่พอ

เราก็ช่วยเรียกว่าช่วยเต็มกำลังของเรา ในระยะนี้ตั้งทองคำไว้ ๑๐ ตัน ตั้งไว้เพื่อหัวใจพี่น้องชาวไทยเรา จะได้ยึดได้เกาะเป็นที่อบอุ่นตลอดไป เมื่อพวกเราตายไปแล้ว พี่น้องทั้งหลายตายไป ลูกหลานจะได้อาศัยต่อไปเราคิดไว้หมด เพราะฉะนั้น ถึงได้ต่อสู้ทำพยายามตะเกียกตะกาย แล้วก็รวบรวมพี่น้องทั้งหลาย เพื่อกลุ่มบุตรสุดท้ายของเราในชาติไทย และชาติไทยของเราจะได้มีความอบอุ่น แน่นหนามั่นคง ในกาลอันควรเช่นนี้ ครั้นนอกจากกาลนี้แล้วจะไม่มีนะ

ตั้งแต่ก่อนช่วยชาติก็ไม่เห็นมีอะไร ทองคำกิโลเดียวก็ไม่เห็นมี นี่เวลานี้ก็ ๕๐๐ กว่าแล้ว ถ้าหากว่าได้ ๕๐๐ กิโล วันที่ ๑๒ เมษายน แล้ว ก็เรียกว่าได้ ๖,๐๐๐ กิโลกว่า มันก็จะได้อยู่เร็ว ๆ นี่ละ อันนี้เราจึงต้องเร่ง พยายามให้ได้ เมื่อเข้านี้ก็ได้อภิปรายกันถึงเรื่องเงินในธนาคาร จะพยายามถอนออกมารับซื้อรับหลอมเสียให้เรียบร้อยก่อนหน้า

กะว่าจะให้ได้ ๕๐๐ กิโล พอเข้านี้แล้วก็เข้าไปเรื่อย ๆ แหละ พอหมดนี้แล้วเราก็ปล่อยละนะ เราพูดอะไรมีสัตย์มีจริงทุกอย่างไม่หละหละ เวลานี้กำลังรวบรวมบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศ เพื่อหัวใจของชาติเรา เราถึงต่อสู้พยายาม ถึงจะถูกดำเนินคดีฉินนิทา ดูคำพูดเหล่านั้นไม่มีค่ายิ่งกว่าสมบัติที่จะเข้าสู่คลังหลวงเพื่อคนไทยทั้งชาติ อันนี้มีคุณค่ามากกว่าการดำเนินคดีเตียน ใครจะมาให้เราก็ตามนะ เราไม่เห็นมีคุณค่า พิจารณาแล้วคำพูดเหล่านั้นไม่มีคุณค่าไม่มีราคา ถ้าปล่อยแล้วบ้านเมืองจมได้ การตะเกียกตะกายของเรานี้มีคุณค่าตลอด ทุกหัวใจแห่งชาติไทยของเรา เรามาเทียบเรียบร้อยแล้ว เราจึงไม่สนใจกับใครจะว่าอะไร ๆ เราไม่สนใจ สนใจประโยชน์ส่วนใหญ่นั้นสำคัญ

นี่ละที่ได้รับกวณพี่น้องทั้งหลายอยู่ก็เพราะเหตุนี้เอง พอหมดนี้แล้ว พอว่าได้ ๑๐ ตันเท่านั้นเล็กน้อยที่เลย ไม่กวณอีก ไม่ว่าอะไร ๆ ไม่กวณ นอกจากจะเกิดมาเป็นพิเศษตามอัธยาศัยธรรมดา ๆ ไม่ว่าส่วนใดสมบัติทั้งหลายเราจับได้เป็นปรกติธรรมดา แต่จะให้รับด้วยการรวบรวมดังที่เป็นมานี้เราไม่รับ เราไม่ทำ ถ้าว่าชาติ ๆ เลยอย่างนั้น นี้ก็รออยู่ทองคำหนัก ๑๐ ตัน เพื่อพี่น้องชาวไทยเราจะได้อุ่นไปเป็นเวลานานแสนนาน ไม่

ใช้เรื่องเล็กน้อยนานแสนนานทีเดียว นี่ละเราอุตสาหะพยายาม ฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลาย ได้อุตสาหะพยายามตั้งอกตั้งใจด้วยกัน การทำทุกอย่างแสดงออกมาเราพิจารณาเต็มกำลัง แล้วค่อยออกนะ ไม่ใช่จะพรวดพราดผลิผลออกมา เราไม่ทำอย่างนั้น พิจารณาเรียบร้อยแล้ว พอแน่แล้วออก ทีนี้อะไรห้ามไม่ได้ขาดสะบั้นไปเลย ถ้าลงได้ออกเป็นอย่างนั้น ถ้ายังไม่ออก ๆ พิจารณาเต็มเหนียวแล้วออกเลย ๆ

นี่เราก็มุ่งใส่ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน เพื่อหัวใจของคนทั้งชาติ นี่ละหลักใหญ่อยู่ตรงนี้ เพื่อให้มีความแน่นหนามั่นคงในชาติไทยของเราต่อไป และมีความอบอุ่นเป็นเครื่องประกันชาติเราได้เป็นอย่างดี นี่แหละเครื่องประกันชาติ ของเล็กน้อยเมื่อไร ต้องอุตสาหะพยายามด้วยกัน เราเชื่อบรรดาพี่น้องชาวไทยเรา เท่าที่ผ่านมาเนี่ยไม่เคยเห็นจุดบกพร่องเลย ครั้นเวลาหัวหนานอนหลับครอก ๆ บริษัทบริวารก็หลับครอก ๆ เรื่อย ๆ พอหัวหน้า แอ้ม ๆ ขึ้นเท่านั้น ทางนั้นก็คึกคักล้างหน้าเข้าใจใหม่ พอหัวหน้า กระแอมไอเท่านั้นละนะ ลูกน้องก็ล้างหน้าล้างตาปุบปับ ๆ เอ้า เริ่มนะ คึกคักเตรียมตัว พอว่าเอานะ พรึบเลยทุกครั้งไม่เคยพลาด เราจับมาตลอดนะ เราพิจารณามาตลอดถึงหัวใจของพี่น้องชาวไทยเรา ยอมรับฟังหัวหน้า เมื่อเป็นที่แน่ใจไม่ว่าท่านว่าเรายอมรับ ถ้าไม่เป็นที่แน่ใจ เทวดามากก็ไม่ยอมรับ อย่างที่เราเคยพูดถึงหลวงปู่มั่นเรา นี่ยอมรับ ตายก็ตายเลย ไม่มีข้อแม้ แก่ตัวอย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี ผางหมดหมด นี่เรียกว่า ลง ทีนี้บรรดาพระเถรทั้งหลายก็เหมือนกัน แบบเดียวกันหมดเลย แบบว่าลงแบบเดียวกันนะ ตายก็ตายไปเลย นี่เรียกว่าลงใจ

ถ้าลงใจแล้วอะไรไม่ว่าทางชั่วทางดี มีกำลังมากเหมือนกัน ถ้าทางชั่วมักขาดสะบั้นไปเลย ทางดีก็เหมือนกันขาดสะบั้นในสิ่งชั่วทั้งหลาย มีแต่ความดีเด่นขึ้น ๆ นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้นะ เอาไปแก้สิ่งไม่ดีทั้งหลาย ธรรมเป็นของดี มาตลอด ดีมาน้อยแล้วแต่ผู้ที่จะชวนชวายนามาเพื่อช่วยตัวเองและส่วนรวม จะดีขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าชั่วช้าลามกนี้ มากเท่าไรก็ยิ่งชั่วลงเรื่อย จมได้ไม่สงสัย นั้น เพราะมันมีกำลังด้วยกัน ทั้งฝ่ายชั่วและฝ่ายดี ฝ่ายชั่วมักมีกำลังไปตามความชั่ว สั่งสมขึ้นมากเท่าไรก็ให้เป็นไฟไปเลย เป็นถ้ำเป็นถ่านไปได้ ถูกเผาถูกเผาถูกไหม้แหลกไปหมดเลย ถ้าเป็นทางดีก็ชะล้างโคลมกันขึ้น งอกเงยกันขึ้น เจริญรุ่งเรือง

เด็ดเท่าไรยิ่งดีขึ้น ๆ ของดีนี่เด็ดเท่าไรยิ่งดี ของชั่วเด็ดลงไปเพื่อชั่วเท่าไรยิ่งชั่ว มันมีกำลังเท่ากัน ทั้ง ๒ อย่างนี้ มีหัวใจของสัตว์โลกเป็นผู้รับเอาไว้ รับชั่ว คือกิเลสเกิดขึ้นจากความชั่วที่มีอยู่หัวใจเรา ก็อยู่ที่ใจ ดีก็ ความดีคือธรรมทั้งหลายก็อยู่ที่หัวใจ แล้ว

แต่เราจะคัดออกมา ๆ ช่วยตัวเองทางไหน หรือทำลายตัวเองแบบไหนก็ได้ทั้งนั้น ดีชั่วมีอยู่กับโลก อย่าไปฟังเสียงใครว่าดีชั่วไม่มี มันมีอยู่กับสัตว์กับบุคคลทุกคนที่มีการกระทำอยู่ โลกนี้ไม่ใช่โลกสัตว์ตายมันทำได้ด้วยกัน สัตว์ก็ทำชั่วทำได้ คนก็ทำชั่วทำได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นดีชั่วจึงมีอยู่ทั้งสัตว์และบุคคลเสมอกันหมด ที่นี้เราสูงกว่าสัตว์ เรารู้ชั่วว่าเป็นชั่ว รู้ดีว่าเป็นดีแล้วให้คัดเลือก ส่วนไหนไม่ดีให้คัดออก ๆ ฝืนใจคัดนะ ไม่ฝืนไม่ได้ ต้องฝืนใจคัด ไม่อยากคัด ๆ ฝืนใจด้วยธรรมแล้วจะโล่งไปเรื่อย ๆ

การช่วยโลกคราวนี้ก็ช่วยแต่ทางด้านวัตถุ ด้านธรรมะก็ออกกระจายหมดเวลานี้ทั่วโลกแล้วออกไปหมด ออกจากปากเตียวนี้ เราเคยถามดูแล้วว่า มีพระองค์ใดบ้าง ที่เทศน์ออกหน้าออกตามากมายกายกอกเหมือนอย่างเรานี้มีองค์ไหนบ้าง บอกไม่มีก็มีองค์เดียว อันนี้ก็ออกไปจากการช่วยชาติของเรานั่นแหละ วัตถุของเราถึงอกเงยขึ้นโดยลำดับลำดับ ส่วนจิตใจก็คิดว่าจะค่อยอกเงยขึ้น เป็นจุดเป็นตอนไปเรื่อย ๆ เพราะได้ฟังอรรถธรรม เพราะคนดีมีอยู่ทั่วไป คนชั่วมีอยู่ทั่วไป ความดีจะแสดงต่อคนดีอยู่เรื่อย ๆ ไป เหมือนกันกับความชั่ว มันแสดงของมันอยู่อย่างนั้นตลอด นี่คิดว่าการช่วยชาติคราวนี้ก็จะประโยชน์น้อยไม่น้อยเหมือนกัน

แล้วการเทศน์ว่าการที่ยังเทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ เราเองเราก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่าเราจะได้เทศน์ดังที่ผ่านมาแล้วนี้ มันก็เป็นมาดังที่เห็นนี้แหละ ควรจะเทศน์หนักเบาเล็กน้อยเพียงไร เราพูดให้ตรงศัพท์ตรงแสงตามภาษาของธรรมเลย มันจะออกทันที ไม่ว่าจะมากกว่าน้อยหนักเบาขนาดไหนที่จะมาคาดไว้อย่างนั้นไม่ได้ คาดไม่ได้แล้วแต่เหตุการณ์เข้ามาสัมผัส หนักเบาเล็กน้อยควรจะออกรับกันแค่นั้นจะออกทันที ๆ ถ้าควรจะออกเต็มเหนี่ยวก็ออกทันที ไม่ต้องยกครุยอะไรแหละ เป็นอย่างนั้นธรรมของพระพุทธเจ้า นี้เราก็ได้มาสอนโลกในธรรมทุกชั้นไม่ปรากฏว่าบกพร่องที่ตรงไหน ที่นำมาสอนโลกผ่านมาแล้วนี่นะ ตั้งแต่ธรรมชั้นพื้น ๆ ชั้นแกงหม้อใหญ่ ชั้นกลาง ชั้นสูง สูงสุดแสดงออกหมดเลย

ธรรมะชั้นสูงสุดนี้ออกมาจากเทพที่เทศน์สอนพระในวัดนี้ ตั้งแต่อยู่เจียบ ๆ อยู่นะ เวลาเจียบ ๆ นั้นเทศน์สอนพระอยู่ในนี้ เพราะแต่ก่อนมีเวลา ถ้ามีโอกาสวันไหนก็สั่งวันนี้ประชุม ถ้าว่าประชุมแล้วเทศน์สอนพระล้วน ๆ เป็นแต่ธรรมชั้นสูงทั้งหมดเลย

นี่อัดเทพเอาไว้ ๆ พอจากนี้แล้วท่านก็แจกไปทั่วประเทศไทยมานานแล้วนะ เทพแจกตามวัดต่าง ๆ ชั้นอันดับแรกไปตามวัดต่าง ๆ วัดกรรมฐาน แต่ออกทั่วประเทศไทยมานานแล้ว เจียบ ๆ อย่างนั้นแหละ จากนั้นมาก็กระจายออกจนกระทั่งได้ช่วยชาติ

บ้านเมือง ที่นี้มีทุกประเภทของธรรม แงงหม้อใหญ่มากต่อมาก แงงหม้อเล็กหม้อจ้วมี แฝงกันไป ๆ นี่เราก็ได้เอามาเทศนาว่าการให้พี่น้องทั้งหลายฟัง อย่างทั่วถึงกันหมดแล้ว ธรรมในหัวใจนี้แทบว่าไม่มี เพราะเทศน์หมด เราก็ได้ทำมาแล้ว นี่ก็มีจุดสำคัญทางด้าน วัตถุก็คือขอให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์ก็ติดตามกันไปเท่าไรก็แล้วแต่ เราไม่ถือเป็นจุดสำคัญนักยิ่งกว่าทองคำที่ตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว

ที่นี้ธรรมะก็กระจายไปเรื่อย ใครนิมนต์ไปเทศน์ทางไหน ๆ ก็เป็นการกระจาย ธรรม ด้านวัตถุก็ไปตามกัน ธรรมก็ไปตามกันเรื่อย ๆ มาอย่างนี้แหละ พอหมดนี้แล้วก็ เป็นอันว่าหมด ทองคำได้เท่าไรก็เท่านั้นแหละ พอเลิกไปแล้วจะไม่มีอะไรมาซ้ำอีกแล้ว แหละ สำหรับหลวงตานี้บอกร้อยเปอร์เซ็นต์แต่บัดนี้เลย ถ้าว่าเล็ก ๆ จริง ๆ ไม่ตายก็ เลิก ถ้าว่าเล็กนะ เวลานี้ยังไม่เลิกก็อุตสาหะพยายามบิบบินอยู่อย่างนี้แหละ ก็เพื่อพี่น้อง ทั้งหลาย สำหรับหลวงตากี้เคยบอกหลายครั้งจนเบื่อหุละมังว่า เราไม่ต้องการอะไร เรา พอทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรที่จะมาติดจิตติดใจว่าเป็นความบกพร่อง พอจะรับไว้ เราไม่มี ไม่ว่าจะไม่เลิศเลอขนาดไหน ไม่ยิ่งกว่าคำว่าพอเรียบร้อยแล้วนั้นไปได้ พอนี้พอด้วยธรรม ไม่ใช่พอแบบอื่น พอด้วยธรรมพอด้วยความเลิศเลอทุกอย่าง ไม่มีอะไรจะเกินนั้นไปได้ พอจะตกค้างอยู่ในนั้นว่าไม่พออย่างนี้ไม่มี พอหมด

นั่นละธรรมพระพุทธเจ้า เลิศเลอมาตลอด พระพุทธเจ้าทรงรู้พื้นธรรมขึ้นมา ประกาศสั่งสอนสัตว์โลกเป็นเวลานาน นี่ยังจะต่อไปอีกไม่มีสิ้นสุดเหมือนกัน เช่นเดียวกับ กิเลสมันไม่มีต้นมีปลาย ไม่มีสิ้นสุด มันจะก่อกวนทำโลกให้เดือดร้อนนี้ตลอดไปเลย ที่นี้ ธรรมะก็ตามชะตามล้างกันไปอย่างนี้ตลอดเช่นเดียวกัน ไม่มีหยุดมียังเหมือนกัน เป็น แต่ว่าธรรมะนั้นจะออกมาเป็นกาล เป็นเวลา ถ้าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมา ก็เรียกว่าได้ธรรม ขึ้นมาพร้อมแล้ว สอนโลกได้ นั้น

พอพระพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว ธรรมก็ค่อยยุบยอบ กิเลสพองตัวขึ้นเหยียบย่ำ ทำลายสัตว์ไปเรื่อย ๆ เป็นอย่างนั้นนะ นี่เป็นกาลอันเหมาะสมที่พี่น้องทั้งหลายเราได้เกิด มาพบพระพุทธศาสนา และเป็นศาสนาที่เลิศเลอ หาที่ต่องติไม่ได้แล้ว แล้วเราได้พบได้ เห็น ได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ ระลึกไว้ภายในใจที่ฝากเป็นฝากตายตลอดมา ด้วยคำว่า พุทธ ธรรม สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ น้อย่าปล่อยวางนะ ถ้าปล่อยนี้เมื่อไรหมดที่พึ่ง เมื่อนั้นละนะ ปล่อยปล่อยเป็นอันขาด จะขาดที่พึ่งอะไรก็ตาม พุทธ ธรรม โสภโณ น้อย่าได้ ขาดภายในใจ อันนี้จะเป็นองค์อันประเสริฐเลิศเลอที่จะหลุดจากเรา เกาะติดไปได้เลย นอกนั้นเกาะไม่ติด สามแดนโลกธาตุ ไม่มีสิ่งใดวัตถุใดสมบัติใด ที่เราจะเกาะให้ติดมือ

ของเราแล้วพาเราพ้นจากทุกข์ ไม่มีทาง มีธรรมอย่างเดียว ความดีงามของเราที่สร้างมาอย่างเดี๋ยวนี้เท่านั้น

เวลานี้เราอยู่ในกึ่งกลาง ความจำเป็นมีทั้งทางธาตุทางชั้น ต้องวิ่งเต้นชวนขาย หามาเยียวรักษา ที่อยู่ที่กินที่หลับที่นอนที่ขับถ่าย ต้องจัดต้องทำเพื่อธาตุเพื่อชั้น ตัวกังวลุ่นวายไม่หยุดมีเสมอไป จนกว่าว่ามันจะตาย นี่ทางจิตใจของเราที่เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของตลอดเวลา เพราะเกิดความทุกข์ ความเดือดร้อนมากจึงต้องเสาะแสวงหา ที่พึ่งที่เกาะที่ยึดได้แก่คุณงามความดี นี่เรียกร้องตลอดเวลาภายในใจของเรา เพราะฉะนั้นจึงให้มองดูตั้งใจเรียกร้อง ทั้งธาตุชั้นเรียกร้อง ธาตุชั้นเรียกร้องด้วยความเยียวยาตัวเอง ที่นี้จิตใจเรียกร้องด้วยความบำรุงรักษาตัวเองให้มีความสงบเย็นไปภพใดชาติใดก็ตาม คนมีคุณงามความดีไม่ต้องหาที่ ธรรมะพร้อมแล้วๆ จะให้อยู่ในสถานที่เหมาะสม แล้วพาไปสถานที่เหมาะสมทั้งนั้น ไม่มีคำว่า บกพร่อง

การสอนโลกคราวนี้เราก็สอนอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เราไม่มีอะไรสงสัยแล้วในโลกทั้งสาม บรรดาธรรมพระพุทธเจ้าที่จะมาสั่งสอนสัตว์โลก มีแง่ใดสงสัย เราหมด ไม่มีอะไรเลย ที่จะสั่งสอนโลก บาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพาน เราหมด ไม่มีอะไรสงสัยเลย มันจำอยู่ในหัวใจนี้แล้ว พูดออกไปเขาเชื่อก็เป็นมงคลของเขา เขาไม่เชื่อก็เป็นความเสียของเขา แล้วอยู่ ๆ จะให้เขาเชื่อไปบอก เขาจะสร้างนรกขึ้นในตัวของเขา

เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนไว้เป็นกลาง ๆ ใครจะเชื่อก็เอา ไม่เชื่อก็เอา ไม่ได้ไปบีบบังคับผู้ใด ผู้ไม่เชื่อไม่บีบบังคับ ให้ตามแต่อัธยาศัยของผู้นั้น ธรรมะจึงเป็นของกลางสอนไว้เป็นกลาง ๆ อย่างนี้ นี่เราสอนโลกเราก็สอนด้วยความแจ่มแจ้งภายในหัวใจ ไม่มีสงสัยอันใดเลย ผิดคาดผิดหมายทุกอย่างก็คือเวลาธรรมได้เกิดขึ้นภายในใจแล้ว ผิดคาดผิดหมายทั้งนั้นแหละ ที่เราคาดคิดไว้ทั่วโลกดินแดนนี้ล้มละลายไปหมดเลย พอธรรมของจริงได้จำขึ้นภายในใจ คิดดูซิว่า พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์เช่นไร ใครก็อยากพบอยากเห็นพระพุทธเจ้า ที่นี้โลกอยากพบอยากเห็น อยากเห็นรูปร่างกลางตัวของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นธาตุเป็นชั้นธรรมดาเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป แต่ไม่ใช่พุทธะอันแท้จริง เราอยากเห็นก็อยากเห็นอย่างโลกทั้งหลายอยากพบอยากเห็นกัน ครั้นเวลามันจำขึ้นมา พระพุทธเจ้าคือองค์เช่นไร ล้มระนาวไปหมดเลย

ที่พระพุทธเจ้าเป็นองค์เช่นไรล้มระนาว จำขึ้นมาคือนี้แล จำไปที่ไหนก็คือนี้แล อันเดียวกันหมดเลย พระพุทธเจ้าทุกพระองค์นี้แลเหมือนกัน คำว่านี้แลคำเดียวเท่านั้น พอหมด เหมือนอย่างที่เราเคยพูดให้ฟัง เหมือนเราเอานิ้วมือนี้จ่อลงน้ำมหาสมุทร น้ำ

มหาสมุทรมันกว้างขนาดไหน เวลาเป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกันเรียบริ้วยแล้วมองไปที่ไหนเป็นมหาสมุทร เวลาที่น้ำยังไม่ไหลถึงมหาสมุทร ไหลมาจากคลองไหนก็ชี้ได้ว่าน้ำนี้มาจากคลองนั้น ๆ ๆ ยังเรียกชื่อเรียกนามได้อยู่ แต่พอไหลเข้าสู่มหาสมุทรเรียบริ้วยแล้วเรียกได้คำเดียวว่า มหาสมุทร จะเรียกว่าน้ำนี้มาจากคลองนั้นคลองนี้ไม่ได้เลย ฉันทิดก็เหมือนกันบรรดาจิตของท่านผู้บำเพ็ญคุณงามความดี ซึ่งเป็นเหมือนกับแม่น้ำที่ไหลมาจากสายต่าง ๆ จะเข้าสู่มหาวิมุตติ มหานิพพาน ซึ่งเทียบกันได้กับมหาสมุทรทะเลหลวง

ที่นี้พอสร้างบารมีมา ผู้ใกล้เข้ามาใกล้ ผู้ที่เข้าถึงแล้วก็เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานไป ผู้ที่ไหลเข้ามาด้วยการสร้างบารมีไม่หยุดไม่ถอยก็ไหลเข้ามาเรื่อย ๆ ๆ พอถึงนี้ปีขึ้นปีขึ้นเดียวพอ ไหลมหาวิมุตติมหานิพพาน นี้คำเดียวพอ ไหลมหาสมุทรทะเลหลวงนี้คำเดียวพอ จัลงปีนี้ทั่วกันหมด จัลงไปปีนี้ถูกมหาสมุทรทั่วไปหมด จัคำเดียวปีถูกมหาวิมุตติมหานิพพานอันเดียวกันหมด นี่แหละที่ท่านว่า ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราตถาคต คือเห็นธรรมชาตินี้หายสงสัยทันที ความคาดความหมายนั้นล้มระนาวไปหมด อ้อ คำเดียวเท่านั้นพอ คือนี้แลเท่านั้น

นี่ละของจริงไม่ต้องไปหาดูพระพุทธเจ้าที่ไหน ดูธรรมชาติที่บริสุทธิ์ จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว นี่แลคือนิพพาน พอ นี่แลคือองค์ศาสดา พอหมดเลย อ้อ คำเดียวเท่านั้นหายสงสัย นี่เราก็พูดถึงเรื่องอยากพบอยากเห็นพระพุทธเจ้า ครั้นเวลานั้นจำขึ้นมาแล้ว อ้อ ทันทีเลย ไม่อยาก หายอยากไปทันที ความคาดความคิดถึงพระพุทธเจ้าพระองค์ใดบ้างหายสงสัย อันนั้นเป็นพระรูปพระโฉมต่างหาก เรือนร่างของพระพุทธเจ้าไม่ใช่พระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง เรือนร่างนี้แตกสลายได้ เช่น พระพุทธเจ้าองค์นั้นนิพพานที่นั่น นิพพานที่นี่ พระอรหันต์องค์นั้นนิพพานที่นั่นที่นี่ ออกจากร่างกายจะมันจะแตกหรือมันแตกในสถานที่ต่าง ๆ กันนั้นแหละ แต่ธรรมชาติคือธรรมธาตุนั้นแล้วไม่มีคำว่าปาเข้าไม่มีเลย

นั่นละท่านบอกว่านิพพานเที่ยง คือจิตดวงนี้เมื่อผ่านขึ้นมาสุดขีดสุดแดนถึงวิมุตติหลุดพ้นแล้วก็ป็นอมตธรรม แต่เวลายังไม่ตายก็เป็นอมตจิต จิตไม่ตายแต่ถูกกรรมมานอยู่ด้วยบาปด้วยกรรมทั้งหลายในที่ต่าง ๆ กัน แม้ที่สุดนรกตกไปก็กับก็กลับก็ไม่ยอมฉิบหายคือใจดวงนี้ ยอมรับแต่ความทุกข์ ทุกข์จะมากน้อยเพียงไรยอมรับ แต่ความฉิบหายไม่มีใจดวงนี้ พอพ้นจากโลกอนิจจัง มหาอเวจีก็เป็นอนิจจัง เปลี่ยนสภาพของตัวไปด้วยความช้า ความเร็วเหมือนกันหมด จนกระทั่งผ่านขึ้นมาจากรก พ้นจากรกแล้วจิต

ดวงนี้ก็เป็นจิต ถึงขั้นมาบำเพ็ญความดีขึ้นผ่านผิงไปเลย จิตดวงนี้แหละ ที่ตกนรกหมกไหม้ก็คือจิตดวงนี้ ไม่ฉิบหายพ้นขึ้นมาแล้วบำเพ็ญตัวให้ถึงพระนิพพาน คือจิตดวงนี้ไม่มีฉิบหาย เป็นธรรมดาไปเลย

นี่ละอำนาจแห่งการปฏิบัติความดี นี่ก็เคยสอนให้พี่น้องทั้งหลายฟังมาแล้ว เราไม่เคยคาดเคยคิด อยากพบอยากเห็นพระพุทธเจ้า และเป็นยังไง ๆ พอมันจำขึ้นมาแล้ว อ้อพอ ไม่อยากพบใครจะว่าประมาทก็ตาม เอาภาษาธรรมออกมาพูด รู้ยังงี้ เห็นยังงี้ เป็นยังงี้ พูดอย่างนั้น ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนแล้วเหมือนกัน นี่แหละความจริงเป็นอย่างนี้

แล้วธรรมะนี้ครีล้าสมัยไปไหน พิจารณาซิ มีแต่ให้แต่กิเลสเหยียบหัวอยู่วันยังค่ำ คินยังรุ่งตั้งกับตั้งกลับนั้นเธอ เป็นผู้ทันสมัย กิเลสมันทันสมัยแต่เรามันเลยล้าเลยครีไปแล้ว เป็นเศษผู้เศษคนเศษสัตว์ทั้งหลายตายจมไปนรก มีคุณค่ามีราคาอะไร นี่พวกครีพวกล้าสมัย เกินคาดเกินหมายไปแล้วพวกนี้ นั่นละกิเลสหลอกคนให้หมดราคาค่าราคาแล้วธรรมะไม่เคยหลอกใครเลย ใครไม่มีราคา เมื่อสั่งสมตนเองขึ้นทางความดีแล้วต้องเป็นความดีตลอดไป แล้วหลุดพ้นจากทุกข์ได้เช่นเดียวกันหมด ให้พากันจำเอานะ นี่แหละธรรมะพระพุทธเจ้าเลิศเลออย่างนี้ วันนี้ก็เทศน์ไปเทศน์มาเหนื่อย ๙ โมงครึ่งแล้ว ใฮ้ เหนื่อย เอาละพอ เหนื่อยแล้ว เอาต่อไปนี้จะให้พร

อ่านและฟังธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th